

WIJ
HERINNEREN...

vergeten
DEC-JAN 2020

Beste bewoner, beste familie, beste medewerker...

De crisis als gevolg van het Corona-virus Covid 19 treft ons allemaal. Misschien worstel je met vragen zoals: *Waar gaat de wereld toch naartoe?*

En komt het allemaal wel goed met de mensen die ik graag zie en met mij? Hoe gaat het met mensen die thuis in isolement zijn en hulpbehoevend zijn? Hoe moet het met al die mensen wiens inkomen nu op de helling staat? Wat met de angst om anderen onbedoeld te besmetten of om zelf besmet te worden?

Hoe kunnen we als mens erover waken dat we 'zinnig verbonden blijven' in tijden van corona?

We willen je een hart onder de riem steken in de vorm van dit boekje.

Laten we even stil staan.

stil
staan wij
bij wat jij in beweging bracht
in hart, in lijf, in leven

bewogen
worden wij
door tranen om wat niet meer is
en door liefde, die steeds is gebleven

licht
maken wij
voor jou,
stil en bewogen
samen

December... Een maand waar vaak enorm naar uitgekeken wordt. De aanloop naar Kerst straalt sfeer en gezelligheid uit. De straten zijn mooi versierd, je hoort overal vrolijke kerstliedjes en iedereen gaat op zoek naar een passend cadeau voor de familie.

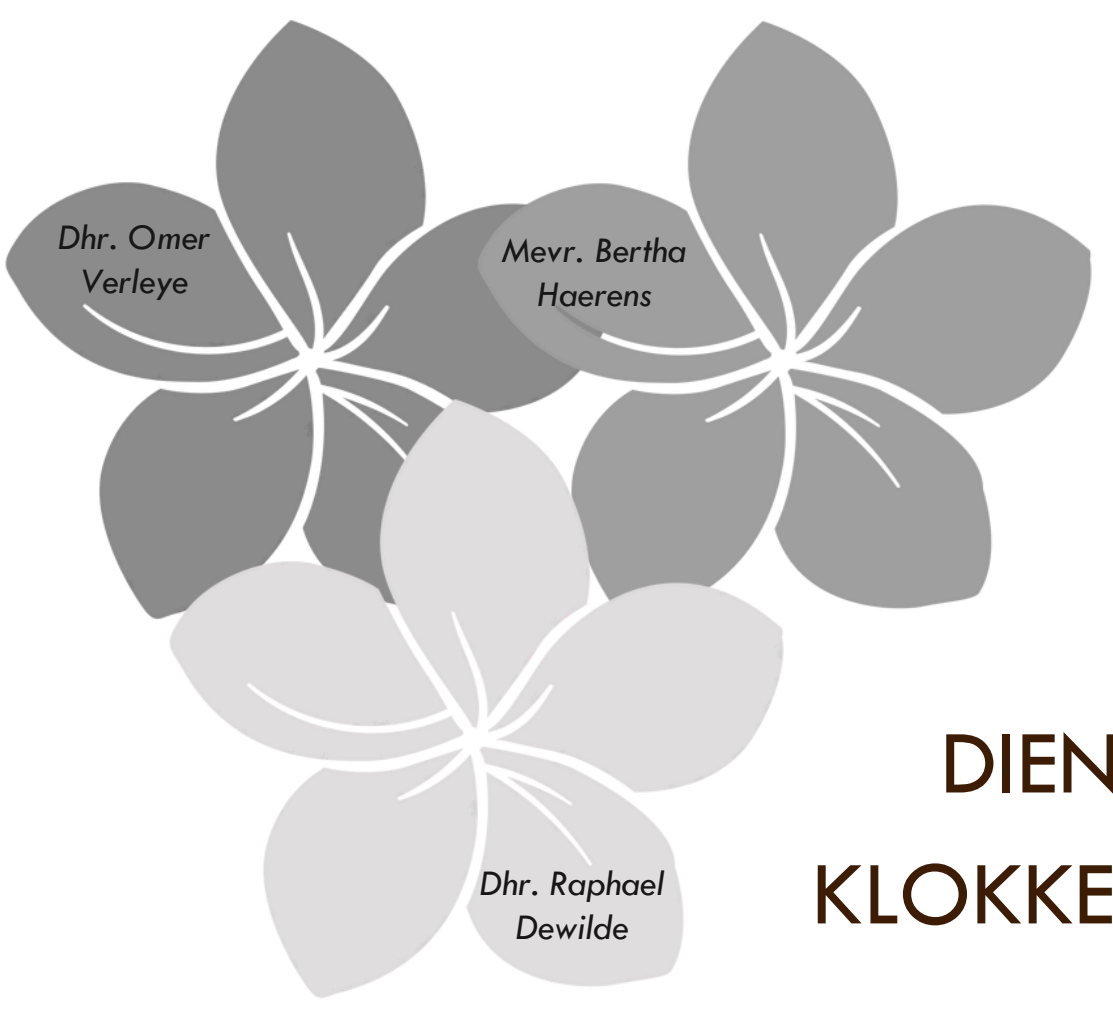
Het contrast met december 2020 kan niet groter zijn. De coronacijfers gingen de hoogte in, waardoor de maatregelen strenger werden. Geen familiefeesten op Kerst en vaak werden de kerstcadeaus afgeschaft.

In ons woonzorgcentrum stegen de coronacijfers ook, zowel bij de bewoners als bij het personeel. Er werd nog geprobeerd om de kerstsfeer in huis te brengen door de kerstbomen te versieren, maar de stemming was anders dan andere jaren.

Meer en meer diensten werden gecohorteerd en onze bewoners bleven noodgedwongen op hun kamers. Geen activiteiten meer zoals het jaarlijkse kerstfeest of de kerstvoorstellingen, maar ook de gezamenlijke etensmomenten werden geannuleerd.

Het bezoek van de familie kon niet meer doorgaan door de vele besmettingen. Alsof dit nog niet genoeg was, moesten we afscheid nemen van te veel van onze bewoners. Vergeten zullen we hen nooit. We wilden daarom deze herinnering maken als aandenken aan deze donkere periode.

We kijken met hoop uit naar de volgende maand december...

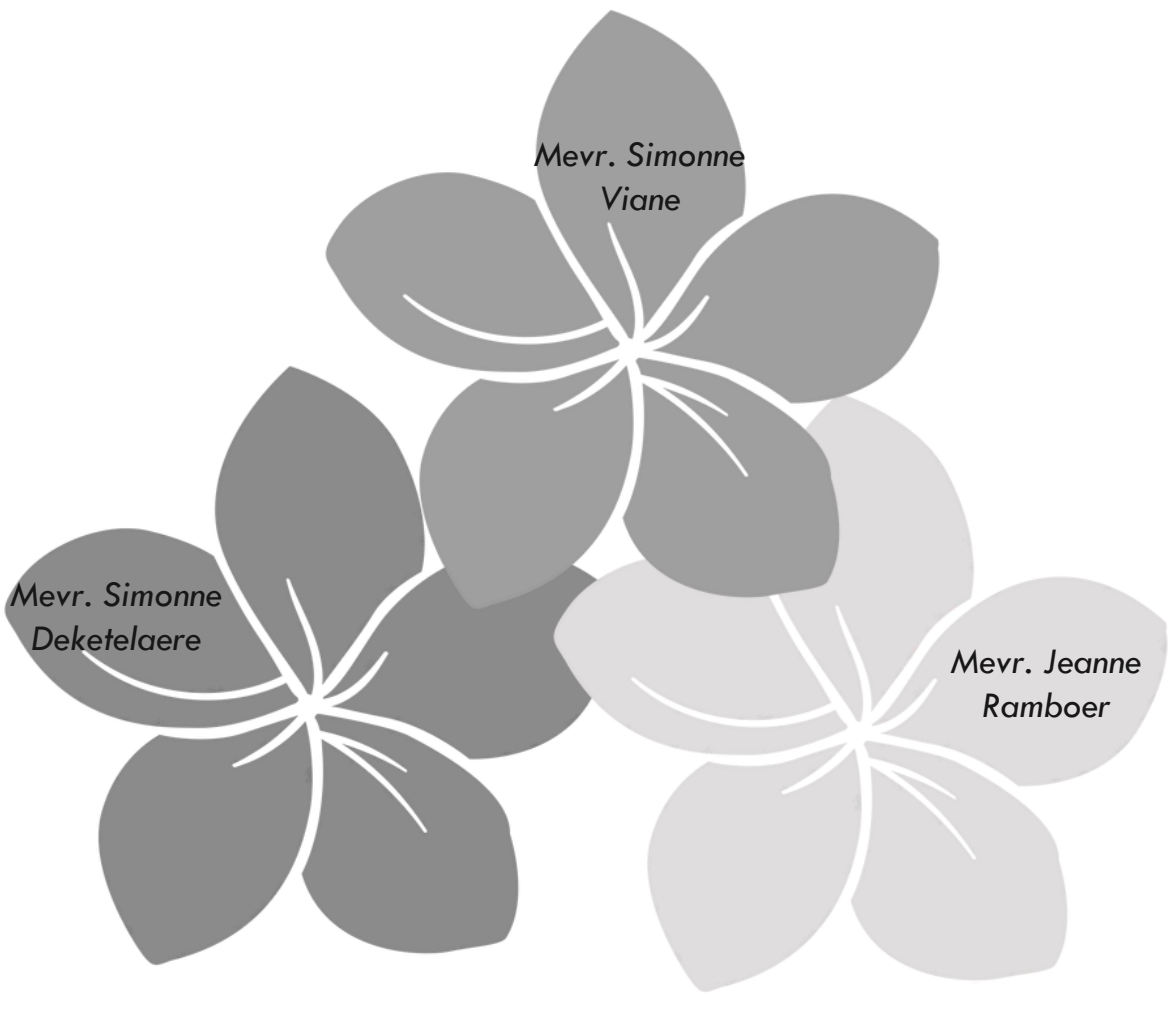

*Dhr. Omer
Verleye*

*Mevr. Bertha
Haerens*

*Dhr. Raphael
Dewilde*

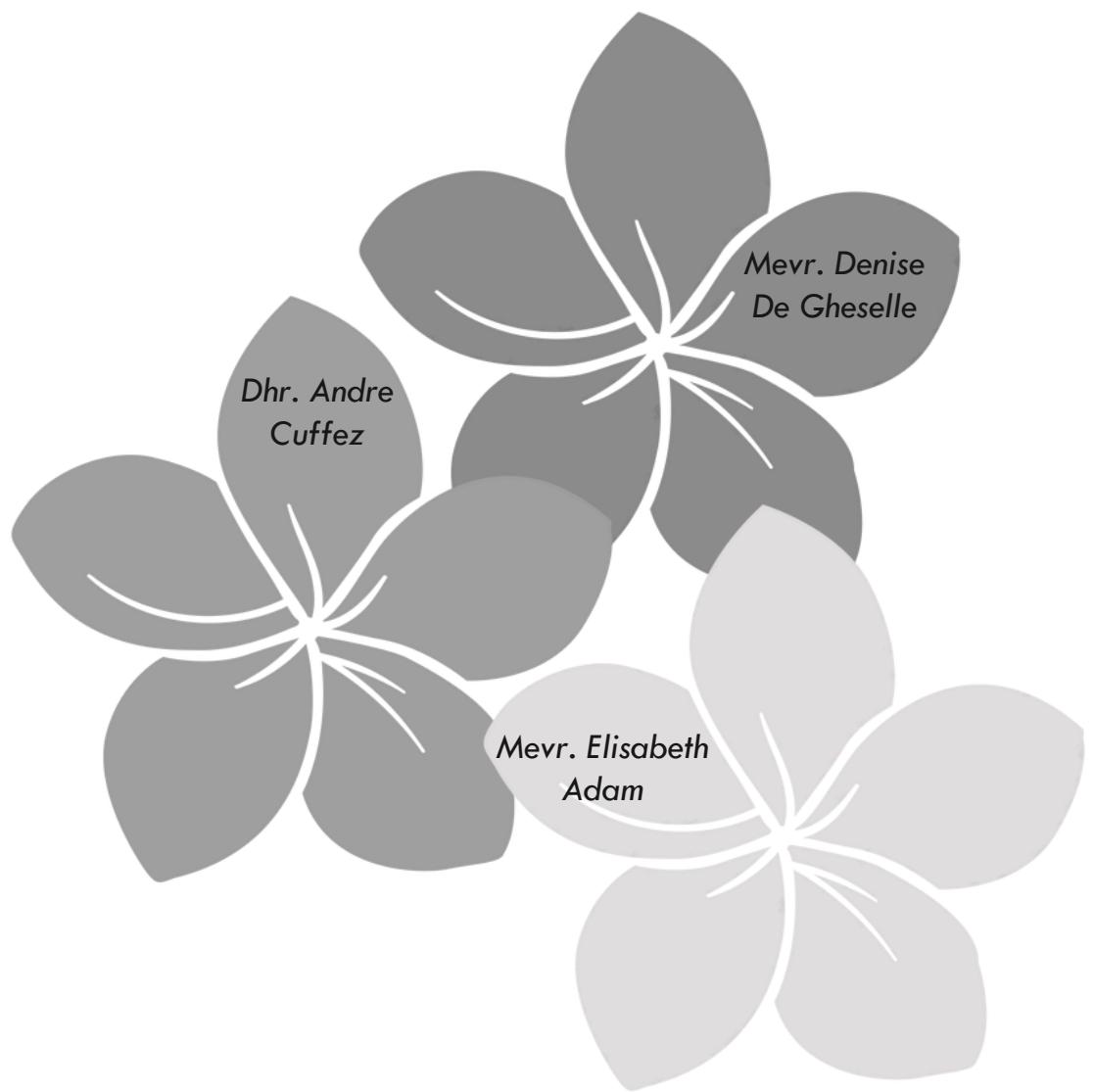
DIENT KLOKKEZICHT

*Mevr. Simonne
Viane*

*Mevr. Simonne
Deketelaere*

*Mevr. Jeanne
Ramboer*

Opeens
STOND
DE WERELD **STIL**
EN ZAL NOOIT MEER HETZELFDE ZIJN

Mijn beleving ... een bewoner aan het woord

In het begin van het jaar 2020 horen we dat er een besmettelijke virusuitbraak is in Wuhan. Al vlug worden heel veel mensen in China en andere delen van de wereld besmet door dit virus. We zien chinezen een mondneusmasker dragen en men begint te spreken van een epidemie en al vlug van een pandemie. Dit virus verspreidt zich over de hele wereld, van Europa tot en met de Verenigde Staten van Amerika. Ook België blijft niet gespaard. De bevolking wordt via de pers en sociale media ingelicht. Er heerst ongeloof, veel mensen beseffen niet wat dit allemaal betekent. Woonzorgcentrums worden getroffen door dit venijnig virus, ook het Meunyckenhof blijft niet gespaard.

Een eerste lockdown ontstaat in het Meunyckenhof. Enkele bewoners worden ziek en iedereen wordt getest. Jammer genoeg is de test bij enkele bewoners positief. Er ontstaat een stuk paniek en de bewoners die positief getest zijn worden bij elkaar geplaatst. Dit wordt een cohorte-afdeling genoemd.

Dankzij de goede zorgen van het personeel en de nodige tijd (ongeveer een maand) werden de postieve covid-19 bewoners terug negatief en de bewoners konden geleidelijk aan terug naar hun eigen kamer.

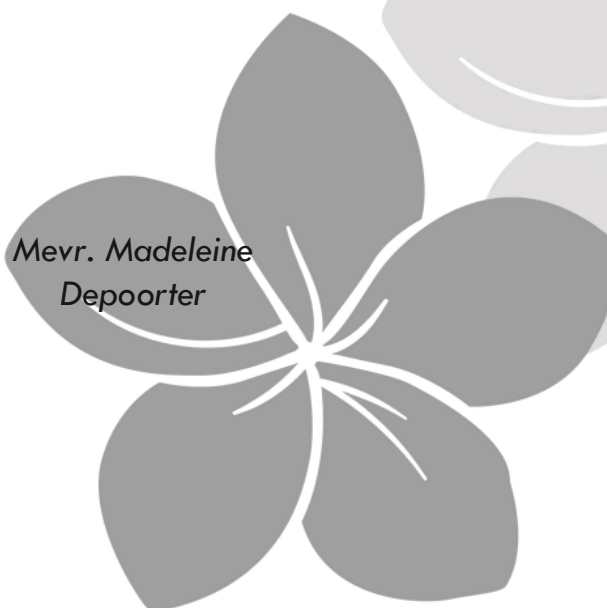
Ondertussen werd het Meunyckenhof gesloten en werd het bezoekverbod opgelegd. Dit was zeer pijnlijk voor de bewoners en hun familie. Dit werd gedeeltelijk opgevangen door de moderne communicatiemiddelen, telefoon en videogesprekken via skype.

Het leven gaat verder, het bezoek mag terug. Alles bleek terug goed te gaan, maar begin oktober 2020 slaat het noodlot toe, terug beperkt bezoek, onderworpen aan opgelegde maatregelen door de Nationale Veiligheidsraad. Enige tijd later werden onze bewoners en medewerkers getest en een groot aantal testen positief.

Terug verhuis van covid-positieve bewoners naar een 3-tal cohorte-afdelingen. Nu zag men het personeel in beschermkledij. Een speciale schort, handschoenen, mondneusmaskers en een doorzichtig gezichtsscherm.

Nu was er in het Meunyckenhof beperkt bezoek toegelaten, telkens één bezoeker per bewoner en op afspraak. Deze afspraak kan men regelen via de computer. Wat een tijd!

Na een 5-tal weken van intensieve zorg kan iedereen terug naar zijn kamer. Maar.. we moesten met pijn in het hart afscheid nemen van veel geliefde bewoners. Aan de families van onze geliefde bewoners wens ik veel kracht bij het verwerken van dit verdriet.

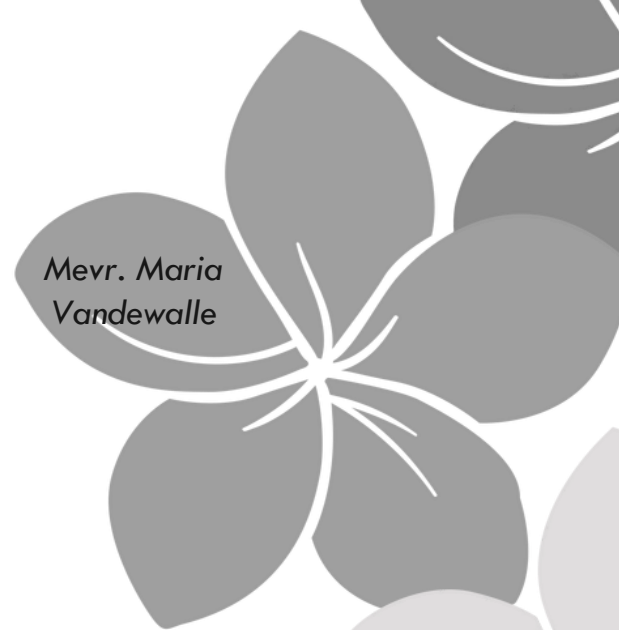
*Mevr. Madeleine
Depoorter*

*Mevr. Anna
Verhaest*

*Mevr. Germaine
Vermeersch*

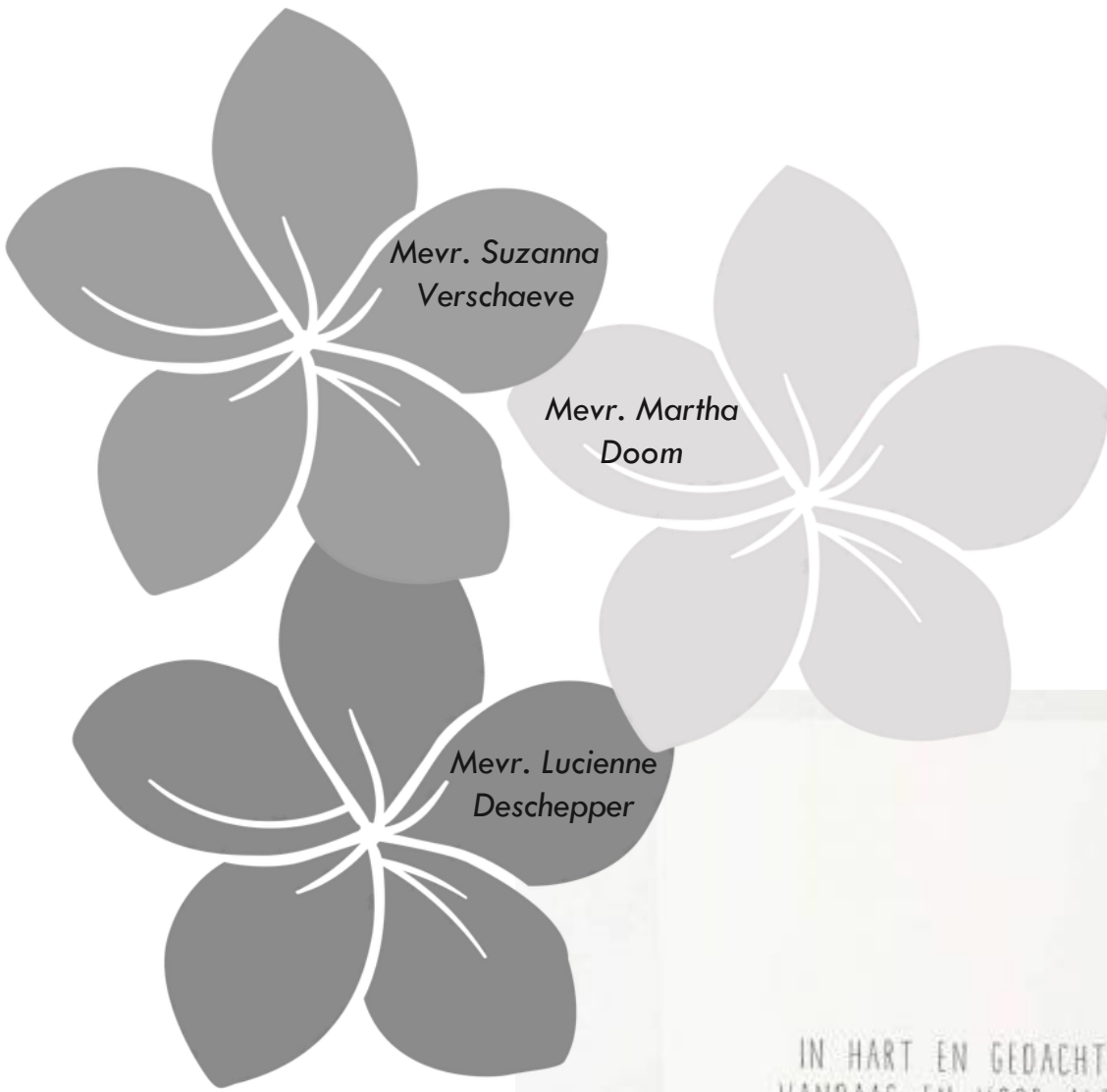

*Mevr. Maria
Vandewalle*

*Mevr. Julia
Vanacker*

**DIENST
AVONDZON**

Mevr. Suzanna
Verschaeve

Mevr. Martha
Doom

Mevr. Lucienne
Deschepper

IN HART EN GEDACHTEN
VANDAAG EN VOOR ALTIJD
JOUW LICHTJE STRAALT
TOT IN DE EEUWIGHEID

Mijn beleving ... een familielid aan het woord

Begin 2020 kwamen er berichten uit China over een virus, Covid-19, dat zeer besmettelijk was voor mensen, zich razendsnel verspreidde over het hele land, met vele zwaar zieke mensen en overlijdens als gevolg. Dit alles was toen nog een ver-van-mijn-bed show, maar iedere dag kwamen er meer verontrustende berichten dat het virus zich ook verspreidde in andere landen, om tenslotte te eindigen in een pandemie.

Aanvankelijk werden we gerustgesteld door de experts dat het niet zo'n vaart zou lopen, maar al vlug sloeg dit om in een grote bezorgdheid onder de bevolking. We hoorden woorden als quarantaine, corona, maskers, Covid-19, zuurstof..... en elke dag nam het aantal besmettingen en overlijdens toe.

Twaalf maart 2020 was een grote ommekeer, want die dag ging Meunyckenhof onverbiddelijk op slot voor bezoekers en dit voor 6 weken. Toen ik telefoon kreeg van Meunyckenhof met die mededeling stond ik perplex, ik vond dat niet kunnen en was kwaad dat ik 6 weken mijn moeder niet mocht bezoeken. Ik kon niet anders dan me er bij neerleggen en zag ook wel in dat zo'n drastische maatregel ten gunste was van de bewoners en het personeel. De bewoners moesten een ganse tijd op hun kamer blijven, geen gezellig middagmaal of koffie meer samen, geen activiteiten, de gezelligheid was in één klap weg. Het animatieteam zorgde voor verstrooiing door een activiteit op de kamer te organiseren, maar dat kon uiteraard de gemeenschappelijke activiteiten niet vervangen.

Ik had, als één van de weinigen, de kans om 3 maanden lang, elke dag, een raambezoek te brengen aan mama die haar nieuwe kamer had op het gelijkvloers. Aanvankelijk namen we het goed op. Mijn mama verwoordde: "als dat de reglementen zijn, dan moeten we er ons aan houden". Het raam van haar kamer werd op kip gezet en zo waren we beter verstaanbaar voor elkaar, of we drukten ons uit met gebaren.

De personeelsleden deden alles om het de bewoners toch wat aangenaam te maken, maar toch was het voor mama een verwarrende periode. De verpleegkundigen drukten me op het hart als er iets veranderde voor mama of als ze een dringende vraag hadden, dat ze telefonisch contact gingen opnemen, wat ook verschillende keren gebeurde, zodat ik toch op de hoogte was van de situatie.

Die zes weken, waarvan eerst sprake, werden uiteindelijk 3 maanden. Bezoek werd weer toegelaten voor 1 persoon en slechts een half uurtje. We fleurden op, want ik kon weer een gesprek voeren met mama en had weer contact met de verpleeg- en zorgkundigen en de ondersteunende diensten. Het bezoek werd mondjesmaat uitgebreid wat betreft de duur en er mochten na enkele weken reeds 2 personen op bezoek. We zagen vooruitgang en dachten dat we het ergste achter de rug hadden en dat nu alles vlotjes zou verbeteren.

Niets was echter minder waar. Er kwam een nieuwe bezoekenregeling die om de haverklap veranderde, naargelang de besmettingen weer toenamen buiten Meunyckenhof en in november ging Meunyckenhof weer op slot. We moesten ons weer aanpassen, maar de klap was groter dan in de eerste lockdown. Een raambezoek was niet meer mogelijk, mijn gevoel van onmacht nam toe en ik moest mama beetje bij beetje loslaten, in de wetenschap dat het personeel er alles aan deed voor het bieden van een warme zorg, aangepaste activiteiten of gewoon een babbeltje in deze moeilijke tijd voor zowel bewoners als personeel. Er was gelukkig weer telefonisch contact met de verpleegkundigen.

Op 3 december kwam het bericht dat mama besmet was met Covid-19 en werden er cohorte-afdelingen opgericht, want het aantal besmettingen steeg spectaculair snel.

Ieder beschikbaar personeelslid sprong in de bres om de zorg zo vlot mogelijk te laten verlopen, gehuld in beschermende pakken en mondkapjes, zodat ze onherkenbaar waren. Tijdens de palliatieve fase mochten wij (mijn zus en ik) dagelijks op bezoek, wat zeker een meerwaarde was om op een rustige manier afscheid te kunnen nemen van mama. Door de aanwezigheid van het groot aantal personeelsleden voelde ik me rustig en gesteekt, er was tijd om een praatje te maken en herinneringen op te halen over de 5 jaren dat mama in Meunyckenhof verbleef en dat was hartverwarmend.

Ik wil sluiten met een **speciaal dankwoord** aan de directie, alle medewerkers voor de warme zorg, de open communicatie, de aandacht voor de speciale noden en wensen, in die vijf jaar dat mama in Meunyckenhof verbleef.

ZOLANG
WE NIET
VERGETEN
GAAT NIETS
VERLOREN

*Dhr. Willy
Rolly*

*Dhr. Lucien
Crombez*

*Mevr. Maria
Maene*

*Mevr. Rosa
Casier*

Mijn beleving ... een familielid aan het woord

In december 2012 is mijn moeder verhuisd naar het Meunyckenhof. Na een zoveelste ziekenhuisopname was dit de beste beslissing. Ze woonde in een kamer aan de kant van de markt. Haar kamer werd ingericht met allerlei eigen spulletjes, een kastje... zodat ze zich er thuis kon voelen. Elke zondag gingen we op bezoek en daar was dan ook een bezoek aan de cafetaria bij. Geregeld zag je er mensen terug die je van je schooltijd niet meer gezien had en dat was leuk.

In april 2017 kwam de verhuis naar het Blauw Hotel. Weer een aanpassing en een paar persoonlijke zaken konden niet meeverhuizen omwille van plaatsgebrek. Eerst konden ze nog gaan eten in de cafetaria en later werd dit in de kapel. Dit was niet zo eenvoudig maar toch al minder ver zodat ze er met behulp van haar rollator er zelf weer naartoe kon, samen met haar vriendin/buurvrouw. De zondagse bezoeken bleven maar de cafetaria bezoeken verminderden. Het was er kleiner en er was niet altijd plaats. Het einde van de werkzaamheden aan de nieuwbouw naderde en op de vergadering begin van het jaar i.v.m. de verhuis, zag alles er super uit. Althans tot Corona de wereld op zijn kop zette.

Vanaf 9 maart kwamen beperkingen voor bezoek en op 12 maart de volledige lockdown. Wij hadden nog het geluk dat we mijn moeder konden zien en dat we haar konden opbellen. Voor de bewoners die niet aan de straatkant verbleven was het erger. Zij waren veel meer afgesloten van de buitenwereld. En Skype is voor vele mensen nog iets speciaals – mensen zien terwijl je belt ! Via Facebook konden we de activiteiten wat volgen. We konden zien dat er eens iemand met een accordeon tot aan de kamer kwam om een deuntje te spelen of als het mooi weer was zaten de bewoners eens buiten van het zonnetje te genieten.

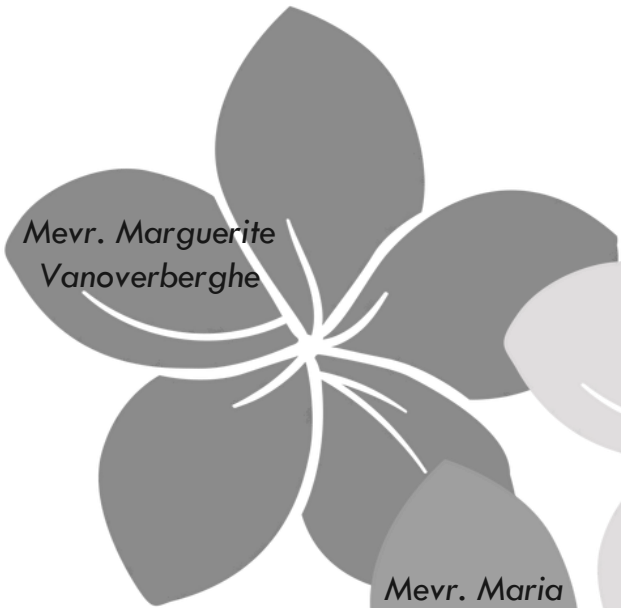
Met moederdag konden we een cadeautje in het sas zetten. Er werd heel veel gedaan voor de bewoners en dat deed niet alleen de bewoners deugd maar ook de familie. En het virus bleef buiten de muren ! En half juni werden, met mondjesmaat, bezoekmomenten ingelast. Eindelijk je ouder terugzien was wel pakkend. En we waren blij met het weinige wat mogelijk was. Intussen was de verhuis naar de nieuwbouw een feit. We konden niet zelf alles verhuizen en dat vonden we wel jammer. Het moet een hele organisatie geweest zijn om dat allemaal in goede banen te leiden. We hebben zelf alles verhuisd naar het Blauw Hotel en we vonden dat het al heel wat over en weer geloop was.

We dachten dat het vanaf nu alleen maar kon verbeteren. Een mooie nieuwe kamer met een goed ingerichte badkamer. Het verschil met het Blauw Hotel was groot. Mijn moeder was heel blij en wij dus ook. Tot eind oktober de eerste covid-besmettingen ontdekt werden. Het bezoek werd opnieuw beperkt. Het was elke dag met spanning kijken naar Facebook of we nog op bezoek zouden kunnen. Het waren stresserende tijden. Met vallen en opstaan werd het Meunyckenhof eind november weer covidvrij verklaard. Oef !

Maar de eerste week van december ging het hele gebouw weer op slot omwille van besmettingen met covid. Op 8 december was bezoek weer toegelaten. De vrijdag ervoor heb ik zelf een corona test laten doen want ik wilde zeker het virus niet binnenbrengen. Ik werd gezond verklaard en ging dus met volle moed weer op bezoek. Toen ik ongeveer een uur thuis was belde Sofie mij op met de mededeling dat mijn moeder positief getest had, zonder symptomen ! Op dat moment weet je niet echt wat denken. Hoe moet het nu verder met haar ? Kan ikzelf besmet zijn ? Ze moest 's anderendaags naar de cohorte afdeling. Al haar persoonlijke spullen bleven achter op haar kamer. We hadden contact aan het venster met de gsm. Ze kreeg wel de Weekbode maar had zelfs geen bril bij om die te lezen. We bleven met veel vragen zitten. Veel personeel viel uit en er was geen tijd om mails te lezen of te beantwoorden. We begrepen dit wel maar het maakte voor ons de hele situatie niet gemakkelijker. Intussen had ook een nonkel van mij die in het Meunyckenhof verblijft positief getest. Hij is erg ziek geworden en door het oog van een naald gekropen. Voor de dichte familie zijn dit hele moeilijke tijden geweest. Je kan er niet naar toe en als je mag gaan dan weet je dat dit niet veel goeds betekent.

Na een 10 tal dagen mocht mijn moeder naar haar kamer terugkeren. Velen hebben dit helaas niet meer meegemaakt. We zagen heel veel overlijdensberichten van mensen die we dikwijls zagen of herinnerden van de fotootjes die naast de deuren hangen van de bewoners. Toen we naar het Blauw Hotel gingen via de ingang aan de kerk zagen we elke week dezelfde man in de gang. Hij zei altijd goeiedag en zag er altijd welgezind uit. In de zomer (lang voor sprake was van Corona) was hij eens vol lof over mijn kledij. Ik hoor hem nog zeggen 'zo schone gekleed daj ziet !'. Onlangs zag ik zijn overlijdensbericht. Ik kende niet eens zijn naam maar zijn foto herkende ik direct. Op zo'n momenten is het wel even slikken. En dat is meerder keren zo geweest. We kijken heel erg uit naar een normaal leven en hopen dat de vaccins hun werk doen. Dan kan iedereen weer op bezoek en daar kijken veel mensen naar uit. Mijn moeder haar vroegere buurman ging gedurende al die jaren bijna iedere week op bezoek. Sinds begin maart hebben ze elkaar enkel nog een paar keer gehoord via de telefoon. Ze zijn beiden ver in de 80 en kijken er alle twee naar uit om mekaar nog eens te zien. En nu maar hopen dat het virus buiten het gebouw blijft en dat iedereen nog even volhoudt en de regels volgt zodat we volgende zomer in de cafetaria of op het terras kunnen genieten van een drankje, een ijsje... en onze moeder en/of vader.

Hierbij wil ik dan ook de directie en al het personeel heel erg bedanken voor al hun inspanningen en moed om steeds weer verder te doen. Het kan niet steeds even gemakkelijk geweest zijn om, ondanks de kritiek die soms te lezen was op Facebook, verder te werken. Aan alle mensen (winkels/scholen...) die bloemen, kaartjes, taartjes e.d. bezorgd hebben voor de bewoners in het voorbije moeilijke jaar : van harte bedankt!

A stylized flower with five petals, rendered in a dark gray color. The center of the flower is white, with thin white lines radiating outwards to the base of each petal.

*Mevr. Marguerite
Vanoverberghe*

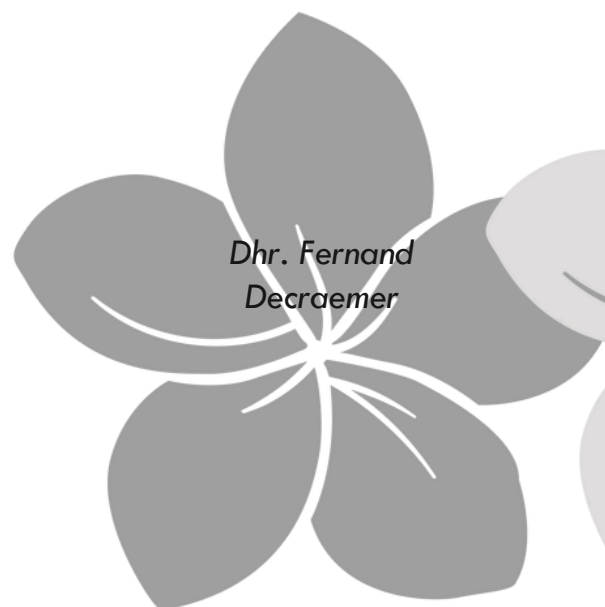
A stylized flower with five petals, rendered in a dark gray color. The center of the flower is white, with thin white lines radiating outwards to the base of each petal.

*Mevr. Maria
Tanghe*

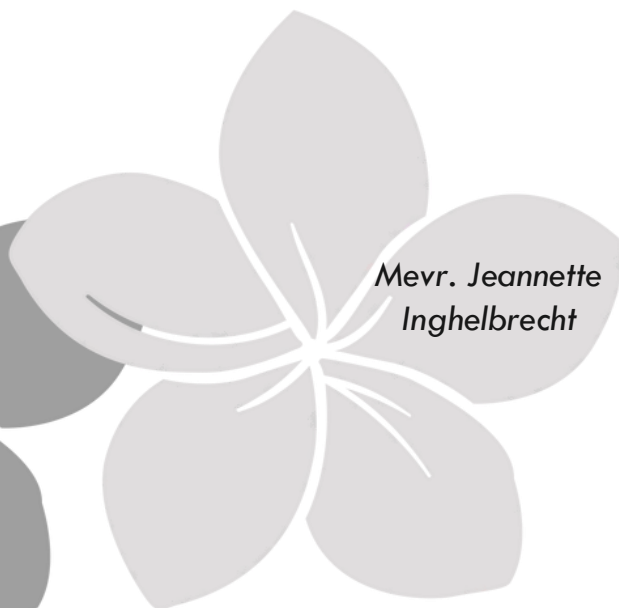
A stylized flower with five petals, rendered in a light gray color. The center of the flower is white, with thin white lines radiating outwards to the base of each petal.

*Dhr. Andre
Adam*

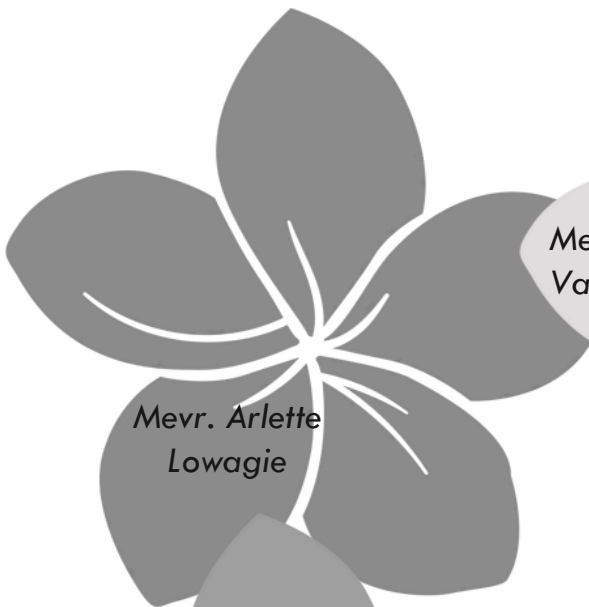
DIENST ZOMERTUIN

A stylized flower with five petals, rendered in a dark gray color. The center of the flower is white, with thin white lines radiating outwards to the base of each petal.

*Dhr. Fernand
Decraemer*

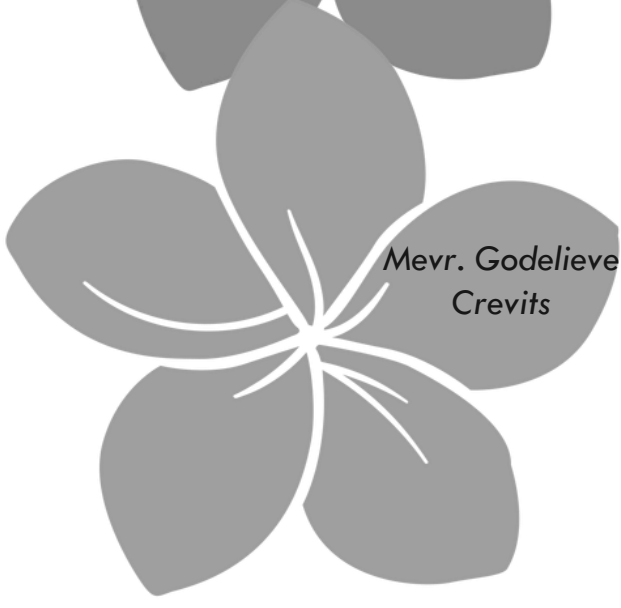
A stylized flower with five petals, rendered in a light gray color. The center of the flower is white, with thin white lines radiating outwards to the base of each petal.

*Mevr. Jeannette
Inghelbrecht*

Mevr. Adrienne
Vandedriessche

Mevr. Arlette
Lowagie

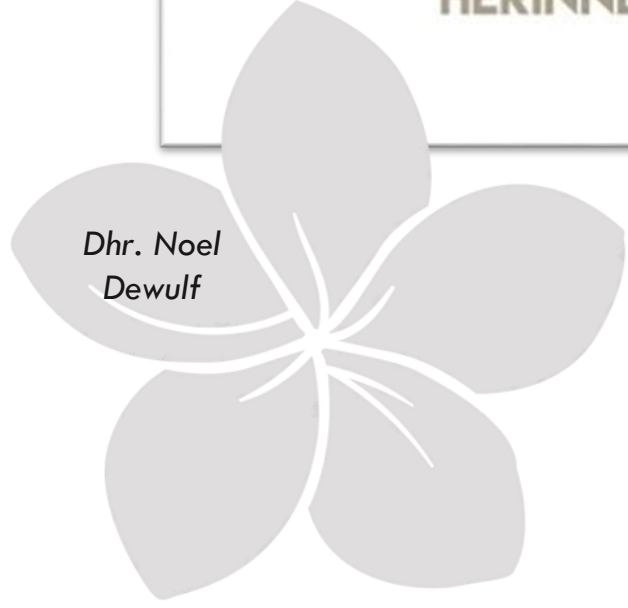
Mevr. Godelieve
Crevits

IN IEDERE TRAAN
VAN VERDRIET

glinstert

ER EEN MOOIE
HERINNERING !

Dhr. Noel
Dewulf

Mijn beleving ... de CRA aan het woord

November 2020: mijn start als CRA (Coördinerend en Raadgevend Arts) in Meunyckenhof. Rustig verkennen: bewoners, personeel en werking leren kennen. Dacht ik. Op zondag 29 november, vroeg in de morgen, stond ik al covid testen af te nemen. Waar we zo voor vreesden, was gebeurd: corona was binnengeslopen op Zomertuin.

Het begin van een 6 helse weken. Testen, testen en nog eens testen. Bang afwachten op de resultaten... opnieuw cohorteren. Bewoners werden doodziek, sommigen haalden het niet en personeel viel uit.

Dagelijkse routine: blauwe schort aantrekken en faceshield op, zieke bewoners onderzoeken, medicatie aanpassen, zuurstof toedienen, overleggen met verpleeg- en zorgkundigen, familie te woord staan, helpen waar kan. Covid kende geen weekend. Covid gunde niemand (nacht)rust.

Ongeziene situaties, nooit eerder meegemaakt. Onmacht tegen een virus dat niemand spaart. Onmacht tegen zoveel ellende en verdriet. Frustratie omdat onze geneeskunde geen remedie heeft tegen dit virus. Kwaadheid op mensen die lak hebben aan de coronamaatregelen terwijl hier bewoners sterven en verzorgenden dag en nacht het beste van zichzelf geven.

Het was een heftige tijd met zeer veel emoties. Bewoners uit je handen zien glippen, langzaam uitdoven terwijl je hun laatste strijd helpt verzachten. Bewoners zien vechten, tegen beter weten in. Slecht nieuws brengen aan familie, medewerkers ondersteunen, een zoveelste overlijdensattest invullen.

Een periode die voor eeuwig in mijn geheugen gegrift staat. De erkenning en dankbaarheid van personeel, familie en bewoners gaf me de moed om door te gaan. Om soms meerdere keren per dag, in het weekend, op kerst of nieuwjaar of 's avonds laat toch nog even te passeren. Nog even gaan kijken naar enkele bewoners of ze toch geen pijn hadden. Of ze comfortabel waren. Of ik toch niet iets meer kon doen. Kijken of de medewerkers ok waren. Een losse babbel, even onnozel doen of een traantje wegvegen. Ik bewonder hen! Ondanks alles, hun blijvende goede, warme zorgen en doorzettingsvermogen. SAMEN hebben we deze 6 weken doorstaan.

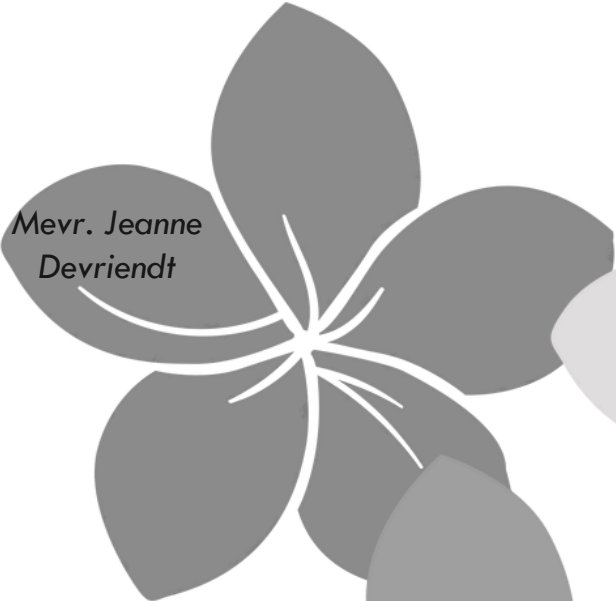
Wanneer ik nu het Meunyckenhof binnenkom, sta ik steeds even stil bij de boom aan de ingang. Namen, bewoners die ik zeer kort heb gekend, allemaal hun verhaal. Ik vergeet ze nooit meer.

Dr. Katrien Tilleman
CRA

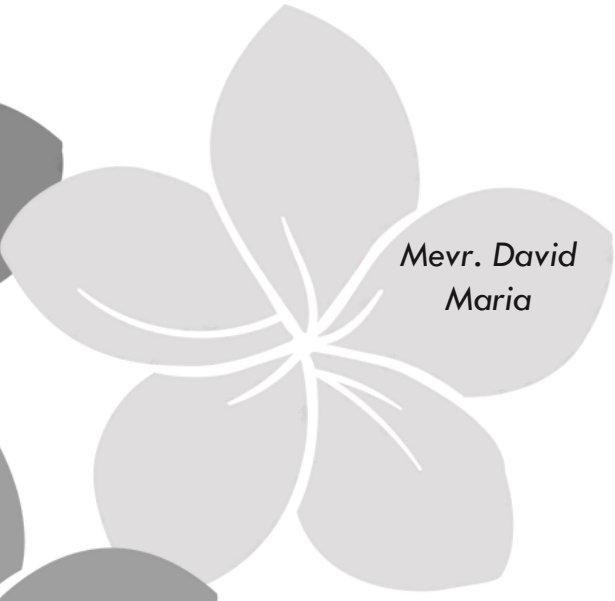
AFSCHEID

nemen van
een geliefd persoon
is droevig en moeilijk
Laat de mooie
herinneringen je
troosten

A stylized flower with five petals in a dark gray color. The center of the flower is white, with thin white lines radiating outwards to the base of each petal.

*Mevr. Jeanne
Devriendt*

A stylized flower with five petals in a light gray color. The center of the flower is white, with thin white lines radiating outwards to the base of each petal.

*Mevr. David
Maria*

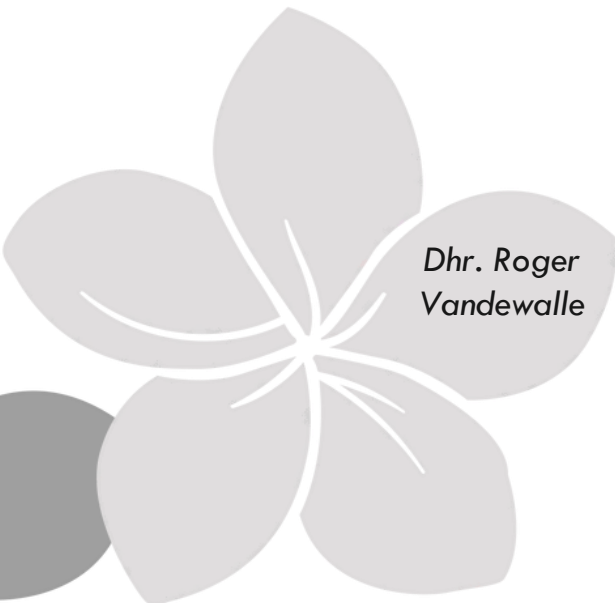
A stylized flower with five petals in a dark gray color. The center of the flower is white, with thin white lines radiating outwards to the base of each petal.

*Mevr. Marie Louise
Jonckheere - Devriendt*

DIENTST HORIZON

A stylized flower with five petals in a dark gray color. The center of the flower is white, with thin white lines radiating outwards to the base of each petal.

*Dhr. Gabriel
Vulsteke*

A stylized flower with five petals in a light gray color. The center of the flower is white, with thin white lines radiating outwards to the base of each petal.

*Dhr. Roger
Vandewalle*

Mijn beleving ... een medewerker aan het woord

Blijf in uw kot...ik meen het é

Een uitspraak waar toch wat lacherig werd over gedaan de eerstvolgende weken. Zelf had ik een waarschuwing van die aard, gericht aan onze hele bevolking, zelden gehoord. 'Die vrouw meent het serieus', dacht ik. En de eerste ziekenhuisbeelden die we te zien kregen, van wat het Coronavirus aanrichtte, spraken voor zich.

De volgende maanden vlogen de veiligheidsvoorschriften ons om de oren, strengere en soepelere wisselden elkaar af.

Onze kinderen leerden we om geen hand of kus meer te geven (dat vonden ze nog niet zo erg), heel vaak hun handen te wassen en te ontsmetten, te niezen in hun elleboog, en zo weinig als nodig naar grootouders te gaan. Vooral dat laatste was moeilijk voor hen.

In het Meunykkenhof diende iedereen zich aan te passen; personeel, bewoners en bezoekers. Onze vrijwilligers, die ons steeds met veel enthousiasme bijstonden tijdens uitstappen en activiteiten, mochten voor even niet meer binnen. Zij behoren veelal ook tot de risico-groep en hun gezondheid ligt ons ook nauw aan het hart.

Onze activiteiten werden enorm ingeperkt, van 'binnenshuis' en 'in kleine groepjes', naar 'individueel' en 'op de kamer'. Dat was een zeer lastige periode, want ik kon niet alle dagen bij iedereen eens langs geweest zijn. Bij bewoners waar verbaal contact moeilijker is, was non-verbaal nu nog moeilijker, want dat mondkapje verborg de helft van mijn gezicht. Toch probeerden alle medewerkers, al dan niet voor even, de bewoners te verblijden met een bezoekje, een extra verzorgingsmomentje (sommigen zijn intussen zeer bedreven met krulspelden) of een korte babbel.

Ondanks alle veiligheidsvoorschriften sloop het corona-spook binnen in het Meunykkenhof.

Ze nestelde zich in de Zomertuin, tussen onze kwetsbaarste bewoners. Vandaar verspreide ze zich naar de andere afdelingen, met een snelheid die niemand begreep. Intussen hadden we sneltests en alle mogelijke beschermingsmiddelen voor handen. En nog leek niets haar tegen te houden. Ik vroeg me niet meer af, of ze mij te pakken zou krijgen, maar wanneer.

Zou ik er veel last van hebben, geraakt mijn gezin ook besmet, wat met mijn andere dierbaren?

Enkele dagen later was het zover: ik testte positief. Ik was erop voorbereid en ging naar de Covid-afdeling. Daar kon ik helpen zorgen voor onze besmette bewoners. Die konden mij daar goed gebruiken. Helaas liet mijn lichaam het afweten en zat ik op doktersbevel thuis. Toch gingen mijn gedachten dagelijks naar het werk en wou ik er zo snel mogelijk naar terug.

Samen met mijn echtgenoot en kinderen in quarantaine, hoe moest ik voorkomen dat ook zij besmet zouden raken? Na enkele dagen testten ook zij positief, dus dat bleek een onmogelijke opdracht geweest te zijn. Gelukkig leken zij er geen last van te hebben. Maar entertain ze maar, weken aan een stuk. Geen school, geen vriendjes, geen bezoek, niet naar buiten,... En dat net voor de kerstvakantie. Ik vond het ook beangstigend om te weten dat zij besmet waren, zonder dat we het merkten aan hen. Gelukkig ging het virus niet verder dan ons gezin, de feestdagen vierden we dus in onze eigen bubbel. We maakten wel dankbaar gebruik van de moderne technieken zoals face-time, zodat het toch ook een familiegebeuren leek.

Na een week verplichte rust, ging ik terug aan de slag. Dat kon meteen op mijn eigen afdeling, waar ik me heel welkom voelde. Al was het voor veel bewoners moeilijk om te weten wie hun kamer binnenkwam. Daar zorgde al dat beschermingsmateriaal wel voor. Ik leek wel een ruimtevaarder die net geland was op een vreemde planeet. En zo voelde ik me soms ook; bewoners waren verhuisd van kamer, sommigen overleden, we kregen extra logistieke ondersteuning, een aangepaste werking, aangepaste taken,... Als ik iets wou vragen aan iemand anders, moesten we naast elkaar gaan staan, anders verstond ik die niet. Niet omdat ik door mijn besmetting bijna doof was, maar omdat een faceshield en mondmasker, samen met een schort, het onmogelijk maakten elkaar vanop afstand te verstaan.

Het bieden van warme zorg was nu ieders prioriteit. Corona had al voor veel slachtoffers gezorgd binnen onze voorziening. Iedereen deed wat hij kon om het de bewoners zo aangenaam mogelijk te maken.

De feestperiode verliep voor velen van ons anders dan normaal.

Zelf mag ik van geluk spreken; mijn ziekteproces verliep voorspoedig, mijn bubbel was dan wel besmet, maar had er geen last van. En mijn familie bleef gespaard. Velen hadden niet zoveel geluk: onze overleden bewoners laten een grote leegte achter bij hun families, medebewoners en personeel.

Enkele weken later kruipen we voorzichtig uit het dal; bewoners komen in kleine groepjes terug naar de leefruimte om te eten, voor activiteiten of om gewoon samen te zijn.

Personeel ziet er terug wat 'normaal' uit, afgezien van een mondmasker en coronakapsel.

Bezoekers zijn terug welkom, we zien onze bewoners terug opfleuren!

Tante Corona mag terug vertrekken, haar bezoek heeft nu wel lang genoeg geduurd. Laten we hopen dat we met het vaccin haar toch definitief de deur kunnen wijzen.

Een medewerker

*Afscheid nemen is met
zachte vingers, wat
voorbij is, dichtdoen en
verpakken in de goede
gedachten der
herinnering.*

“En wanneer de storm voorbij is,
Weet je niet meer hoe je hem doorstaan hebt,
Hoe je het overleefd hebt.
Je weet niet eens
Of de storm echt is gaan liggen.
Maar één ding is zeker, na de storm
Ben je NOOIT meer dezelfde.
Dit is de betekenis van deze storm”.

Haruki Murakami

Mijn beleving ... de directeur aan het woord

De Covidpandemie had in 2020 een zeer hevige impact op de ouderenzorg , in het bijzonder op de woonzorgcentra. We werden als het ware gedwongen om ons af te snijden van de buitenwereld . Eenzame dagen voor bewoners en hun familie , ook voor de zorgverleners die met veel creativiteit het beste van zichzelf hebben gegeven om die eenzaamheid wat te doorbreken.

De eerste golf hebben we met het Meunyckenhof goed doorstaan. Het was werken in dikwijls zeer moeilijke omstandigheden, met gebrek aan de nodige beschermingsmiddelen. We werden bovendien wekelijks bestookt met wijzigende regelgeving en richtlijnen.

Uit de richtlijnen werd al snel duidelijk dat de bewoners van een woonzorgcentrum als derderangsburgers beschouwd werden. Zij mochten in geen geval druk leggen op de beperkte ziekenhuiscapaciteit!

Veilig weggestopt en afgesloten was het beter een ziekenhuisopname te vermijden en te zorgen voor palliatieve zorg binnen het woonzorgcentrum. Hierbij voorbijgaand aan het feit dat palliatieve zorg , steeds betekent : in nabijheid van familie en nabije kring.

Heel wat zelfverklaarde experts haalden de pers met hun mening over de woonzorgcentra. Mistoestanden werden uitvergroot en veralgemeend.

Iedereen had wel een eis tot meer : meer loon, meer personeel, meer inspectie, nog meer controle....

Voor mij niet te begrijpen , met de middelen die wij krijgen realiseren wij mooie projecten, creëren wij een sfeer van warme zorg, in nabijheid en samen met familie en vrijwilligers. Met wat we voor handen hebben, proberen we het gewoon anders te doen, het verschil te maken met kleine dingen.

Niet meer middelen, maar veel meer aandacht naar de bewoner, meer betrokkenheid, meer leven brengen...

Begin december sloeg het Covidvirus ongenadig toe in het Meunyckenhof. Als een lopend vuur verspreidde het virus zich over bewoners en medewerkers van ons huis. Bewoners verhuisden hals over kop uit hun vertrouwde omgeving; we moesten isoleren, cohorteren, werken met doorgedreven hygiënemaatregelen.

Bewoners werden verzorgd door medewerkers verkleed als Marsreizigers , haast onherkenbaar, onverstaanbaar..

Het was bij momenten een echt gevecht : zieke medewerkers, nauwelijks vervanging, verhoogde zorgen. Een gevoel van onmacht tegen zoveel pijn en leed. Angst bij de medewerkers om besmet te worden of de besmetting zelf door te geven. Frustratie om het gebrek aan tijd om te communiceren met de familie. Kwaadheid en onbegrip tegenover de zoveelste voorschriften en adviezen vanuit Brussel , op ons afgevuurd van achter een veilig bureau.

Ik zag ook veel moois gebeuren , medewerkers die zichzelf overstijgen met ongekeende talenten, de betrokkenheid vanuit alle disciplines om mee te zoeken naar oplossingen, ondersteuning.

De aandacht naar elkaar toe, even de tijd maken om een collega bij te staan voor wie het wat te veel werd. De steun, begrip en waardering van familie die we in deze mochten ontvangen , gaven ons de moed en kracht om verder te zetten. De vele attenties en warme reacties vanuit de buurt...deden ons deugd, dank daarvoor.

Heel wat van de besmette bewoners werden ernstig ziek, verkeerden in kritieke toestand...

Onze ervaring in levenseinde-zorg was niet opgewassen tegen deze moordenaar.

Soms is het levenseinde een waardig afsluiten. Deze keer niet, de dood kwam voor iedereen te vroeg. De omstandigheden lieten niet toe om sereen afscheid te kunnen nemen, geen nabijheid, geen hand kunnen vast houden , geen troostende arm om de schouder. Alles op afstand en in beperkte kring laten het niet toe om waardig afscheid te nemen en elkaar troostend nabij te zijn .

De namen en gezichten van onze overleden bewoners vergeten wij niet....

Op vandaag is alle hoop gericht op de vaccinatie, velen verwachten het leven van voorheen weer op te pakken. We zijn er echter nog lang niet, deze pandemie is nog lang niet achter de rug.

We kijken voorzichtig al op morgen, met aandacht voor wat moeilijker liep, maar met in gedachten al het positieve dat ik zag gebeuren, de kracht van mensen.

Met de blik op morgen willen we werk maken van een open huis, waar de stem van de bewoner van belang is, waar we samen met bewoner en familie garant kunnen staan voor een warme en betrokken zorg.

Frank

